

Les **Vacances**
en **Natal** d'una
família fantasmal

ENRIC LLUCH

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Antonio Perera

Coordina la col·lecció

Equip Dylar

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Maquetació

copion

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-96485-88-4

© Enric Lluch

© DYLAR ediciones

Tel.: 902 44 44 13

e-mail: dylar@dylar.es

www.dylar.es

Les Vacances
en *Natal* d'una
família fantasmal

ENRIC LLUCH

Enric Lluch

Coneixes l'autor?

Va nèixer a Algemesí, és Llicenciat en Història i, des de fa prou anys, es dedica a la Literatura Infantil i Juvenil. Ha obtingut, entre altres, el premi Vicent Silvestre, el premi IO d'aiguanaix-Alfaguara-Voramara, el Barcanova de Literatura Infantil, l'Enric Valor de Literatura Juvenil, etc. Ha publicat més de seixanta llibres, ha sigut traduït a totes les llengües de l'estat i part de la seua obra ha sigut transcrita al sistema Braille. Entre les seues obres podem destacar *Potosnáguel*, *El rei Panxut, cale-la i el rei Primal s'envola*, *Eugeni: un geni mal geni*, *El nano Gumersiondo i la princesa Noanín*, *Tu Tirant, jo Carmesina*, *Caballero o caballera ho sabràs a la primera*, *L'inventor Xaveta*, *El faraó Nàpies*, etc.

Emplena la fitxa

Enric Lluch va nèixer en .....

.....

i és llicenciat en .....

Des de fa prous anys es dedica a
escriure llibres de literatura

.....

Quants llibres ha publicat? .....

.....

A quantes llengües s'han traduït els
seus llibres? .....

.....

Vacances!

La ventada va ser tan forta que fins i tot algunes branquetes dels pins que envoltaven el castell van volar per damunt dels merlets. La mateixa ventada va provocar que aquell paper anara a parar a l'interior de les golfes on residia la família Bellver-Casesnoves.

El fill menut, Martí, va recollir el paper del terra alhora que sentia la veu de la mare:

—Tanca les finestres, fill, o entrarà tota la pols de la contornada.

Martí va llegir el paper, en realitat, un fullet publicitari:

Viatja al paradís brasiler

És un paradís de clima tropical, ple d'espais naturals. S'anomena Natal i ara el pots conèixer per menys del que havies pensat.

Vols des de Madrid, Barcelona, València, Bilbao, Sevilla.

Abans: ~~1.210,9 €~~ Ara: 695 €

Martí, amb el paper en la mà, es va dirigir al saló, on la mare tractava d'ordenar les factures i els rebuts.

—Què és això, fill?

I també va llegir el contingut del fullet.

Quasi de seguida, tornaren a casa el pare i la filla major, Eulàlia.

—Brrr, quin vent! —van exclamar alhora.

Pare i filla van intentar seure en el sofà, però la mare, Engràcia Casesnoves, es va posar les mans als malucs i els va dirigir una mirada que no admetia rèpliques.

—Amb tota la pols que porteu damunt, posareu el sofà fet un allioli.

Així, doncs, pare i filla, abans de descansar, es van donar una bona dutxa i es van canviar de llençol.

Es van canviar de llençol?

Exacte. Els Bellver-Casesnoves eren els components d'una família de fantasmes que tenia la seua residència a les golfes del castell del comte de Tresmolins. A més del seu treball habitual —esporuguir els visitants—, el comte solia proporcionar-los treballs extra en els palaus i castells dels amics de la contornada.

Precisament el dia anterior, el pare fantasma Antolí Bellver i la filla Eulàlia

s'havien desplaçat al palau del duc del Fenoll. Al final del sopar de gala, amb l'última campanada de mitjanit, pare i filla havien deixat caure set crits i una dotzena d'udols que havien posat els pèls de punta a tots els convidats.

—Bons fantasmes, sí senyor —va comentar el vescomte de la Cova Fosca una vegada reposat de l'esglai.

—Qui poguera tenir uns fantasmes així!—va murmurar la baronessa del Pedrot.

Acabat el treball, pare i filla van descansar un parell d'hores als soterranis del palau i, després d'empassar-se un pot sencer de bufits d'aire que solien portar per als desplaçaments, es van dirigir de tornada a casa.

Abans d'arribar al rierol que donava entrada als terrenys del castell, es va alçar la ventada i, per això, no van tenir més remei que aferrar-se als

troncs dels pins. Clar! No cal explicar que els fantasmes pesen molt poc, exactament el que sol pesar el llençol que utilitzen.

Per culpa del vendaval, quan van arribar a les golfes portaven pols fins a l'interior dels forats dels llençols que els servien d'ulls i fins a l'interior del forat que els servia de boca.

Una vegada dutxada i canviada, Eulàlia va seure al sofà i va llegir el fullet. I després de llegir-lo, va exclamar:

—M'agradaria anar de vacances a aquest lloc!

Martí, que anava buscant una boleta davall de la catifa persa, no va tardar ni un segon a afegir:

—I a mi!

La mare va deixar les factures i els rebuts sobre la taula que presidia el saló i va sospirar des del fons del seu llençol.

—Ai, si és per ganes, de segur que no em guanyeu!

De manera que, quan s'hi va presentar el pare, li van plantar el fullet a un pam curt del seu camp de visió.

—Què és açò? —va preguntar sorprés el cap de família.

La mare va respondre per ella i pels fills.

—Llig, Antolí, llig.

Així ho va fer el fantasma. Quan va acabar, es va quedar mirant la seua esposa i els seus fills i va preguntar intrigat:

—I què?

Eulàlia va prendre la paraula.

—Això. Que hem pensat que podríem anar-nos-en de vacances... a Natal, o siga, al lloc que posa al fullet.

Al pare, de la impressió, li va faltar un pèl per a caure d'esquena. Un

instant després, va agafar tot l'aire que va poder i va contestar en un to poc apropiat per a un fantasma de la seua categoria:

—Els fantasmes... en fi, els fantasmes no podem anar-nos-en de vacances.

Martí va estirar el llençol del pare i va dir mentre iniciava un ploriqueig:

—Per quèèèèè no?

El fantasma Antolí Bellver va mirar la seua esposa com demanant-li ajuda per trobar la resposta justa i adequada. Però Engràcia Casesnoves, en comptes de tirar-li una maneta, va remugar:

—Ho tenim més que merescut.

Al pare fantasma li van fallar els punts del llençol i poc li va faltar per a desplomar-se fet un roll. Amb moltíssim esforç, va aconseguir recolzar-se en el

reposabraços del sofà. Tot seguit, es deixà caure a plom.

Una vegada assegut, va sospirar profundament i, a continuació, va indicar als tres membres de la seva família que es col·locaren al seu costat. I mentre l'esposa i els fills tractaven d'encaixar en l'espai de sofà que quedava lliure, el pare va intentar preparar les paraules oportunes per a poder eixir del compromís.

—Els fantasmes no tenim mitjans de locomoció... —va començar a dir.

—Què és això, pare? —a Martí, allò dels mitjans de locomoció li sonava a música celestial.

—Doncs que no disposem de cotxe, ni de moto. Que, per no tenir, no tenim ni bicicleta —el fantasma Antolí va creure que anava per bon camí, així que va continuar parlant—. I, per

si hi faltara alguna cosa, aquest poble queda pel Brasil, o siga, a l'altre costat de la mar.

La filla s'escurà la veu abans de ficar la cullerada.

—Pare: a aquest lloc es va amb avió, que ho posa al fullet.

—Exactament! —va confirmar la mare—. I podem agafar-ne un en un grapat d'aeroports distints, a triar.

Al fantasma Antolí se li va ennuvol·lar la vista durant un moment. Tot i això, va intentar traure forces per aclarir que mai no havia sentit que els fantasmes s'agafaren vacances i, menys encara, que viatjaren amb avió.

El fill botà sobre el sofà:

—Visca! Serem els primers!

Al pare fantasma li va agafar un patatum.